

BANCHETUL GENERAȚIILOR

Autor: Ioana-Macrina Cotos-Jinga | 20 februarie 2022

Petrecerile au fost de-a lungul timpului dezaprobrate de ochiul critic al generațiilor în vârstă și îmbrățișate de tinerii dornici de socializare. În general, petrecerea este o tradiție care unește oamenii, apelând la diverse mijloace: muzică, dans, mâncare, băutură, narcotice, chiar și la decorațiuni extravagante. Acestea vând mai mult decât o simplă stare de bine, comercializând idei precum libertatea, găsirea dragostei, descoperirea sinelui sau descărcarea de sentimente negative.

Banchetele din vremea antică erau susținute de dialog. Spre exemplu, binecunoscutul banchet al lui Agathon descris de Platon a constat în dezvoltarea unei discuții privitoare la ce este dragostea. În astfel de contexte, băutura și dansul aveau obiectivul de a da naștere discuțiilor și de a-i aduce pe oameni împreună. Astfel de dialoguri erau însoțite de vin, care putea fi diluat cu apă sau nu, cu scopul de a stimula mințile oamenilor în căutarea unor idei.

Chiar și mai târziu, sindrofiile nu vizau doar voia bună, ci și facilitarea comunicării, pentru că aceasta era o artă de neprețuit la vremea respectivă. Să ai ce să comunici, să știi cum, ce și când să vorbești, să reușești să te porți în societate erau adevărate calități ce trebuiau cultivate în anii tinereții. O petrecere era un adevărat examen de conduită, înțelepciune și pricepere socială. Totodată, era și un moment în care oamenii se adunau laolaltă pentru a se bucura cu ocazia unui eveniment, petrecându-i pe cei apropiați pentru o întâmplare fericită din viața lor. La o petrecere, mai importantă decât propria persoană era persoana celuilalt. Oamenii își evaluau comportamentul și calitatea lor ca persoane prin interacțiunea socială care implica maniere, ținută, cunoștințe cu privire la diverse subiecte, poate chiar calități muzicale sau artistice. Pe scurt, pentru a fi considerat o companie plăcută, trebuia să fii conștient că lumea ta mică nu reprezintă totul. Ea poate face parte dintr-un ansamblu de conglomerate de lumi mici, care, dacă sunt bine acordate, pot crea o simfonie melodioasă.

Poate datorită impulsului de a te maturiza mai repede, poate din cauza presiunii și a traumelor pe care generațiile mai noi le suferă, puține mai sunt petrecerile care într-adevăr au ca scop dorința de a iniția un dialog și de a împărtăși bucuria împreună cu oamenii din jur. Mai degrabă, o petrecere semnifică descărcarea de emoții negative și de dorințe neîmplinite refulate de-a lungul timpului, o eliberare de perceputele lanțuri

ale vieții de zi cu zi. Un argument care să susțină acest fel de a petrece este cel care încurajează dezvoltarea personală și experimentarea în scopul regăsirii sinelui sau pentru o cunoaștere mai „profundă” a lucrurilor din jur. Cu toate că, în mare parte, argumentul acesta revelează o intenție aparent admirabilă în cadrul unei petreceri – aceea de a (te) cunoaște – el poate fi ușor demontat, pentru că, în acest proces, de cele mai multe ori, ajungi să te autoizolezi. Nu creezi o conexiune cu oamenii din jur și nu te bucuri cu adevărat de eveniment pentru că părăsești efectiv realitatea. În acest proces, rar se mai poate purta o discuție logică sau cel puțin coerentă. Pe parcursul petrecerii, sufletele oamenilor se pot deschide unul în fața celuilalt, dar următoarea zi, când toată lumea va fi uitat ce s-a întâmplat, de cele mai multe ori, uitarea și rușinea iau locul apropierii. În plus, pe lângă gustul amar al dezordinii, persistă oboseala problemelor încă nerezolvate cu adevărat. Astfel, *petrecerea* devine doar o *trecere*, pentru că treci pe lângă realitate, nu te bucuri de ea și cu siguranță nu ești prezent.

Un lucru fascinant la petreceri este muzica. Aceasta poate să influențeze întreaga atmosferă. În general, muzica de la petreceri presupune instrumente de percuție și sunete artificiale, câteodată similare sunetelor pe care le fac instrumentele de suflat. Spun că este fascinant pentru că, în vremea anticilor, se evita ca astfel de instrumente să se audă laolaltă. În Grecia Antică, Apollo era zeul căruia îi erau închinat instrumentele cu puteri purificatoare (precum instrumentele cu coarde), pe când lui Dionisos îi erau închinat cele care îndemneau la dans și băutură (spre exemplu, tobele sau instrumentele de suflat). Acestea din urmă erau interzise în afara banchetelor bahice, pentru că nu îndemneau la ordine și lucru, ci la haos și libertinism. Grecii știau despre ce vorbeau, întrucât instrumentele de percuție controlează bătăile inimii, deci întregul flux al sângelui, iar instrumentele de suflat senzibilizează sufletul și amortesc simțirea. Generațiile noi au observat cât de mult îi relaxează această îmbinare de sunete, așa că au scos ceea ce au considerat că este fără necesitate în muzică – muzicalitatea –, lăsând doar scheletul de bază – *drum and bass* (tobă și bas).

Încă un lucru pe care îl găsesc cu adevărat fascinant la petreceri este dansul. Nu putem spune că la cele care sunt organizate astăzi se mai dansează ca la baluri sau la hore, pentru că, de cele mai multe ori, fiecare este pe cont propriu. Mai mult, așa face o remarcă cu privire la mișcările foarte întâlnite la petreceri, precum datul din cap înainte și înapoi, sau înclinarea continuă a corpului în aceleași direcții. Astfel de mișcări mai întâlnim la copiii neliniștiți, care nu au pe nimeni lângă ei care să îi liniștească. Aceștia apelează la astfel de mișcări pentru a-și alina durerea atunci când nu au pe cineva să îi liniștească. Chiar și așa, tot ajung să plângă după aceea pentru că sunt și vor rămâne singuri. Așadar, dansul, cândva un element de uniune și de apropiere, este individualizat în scopul eliberării durerii interioare, asemenea unui calmant temporar dat copiilor.

În aceste rânduri am vrut să evidențiez câteva idei pe care le-am extras din experiența personală cu privire la petreceri. În primul rând, faptul că, la cele mai multe petreceri,

arta conversației nu mai este practică. În al doilea rând, că muzica scoate instrumentele purificatoare din ecuație, doar cele care îndeamnă la distracție rămânând până la sfârșit. Nu în ultimul rând, că dansul se aseamănă unei încercări de liniștire sau de eliberare de gânduri și sentimente, care nu ajunge să își atingă scopul, anume acela de a celebra alături de ceilalți. Când petrecem în acest mod, nu suntem de fapt prezenți alături de ceilalți, deci nu îi petrecem pe ceilalți, împărtășind bucuria cu ei. De cele mai multe ori, nu suntem împreună, ci doar separați de propriile noastre griji, neîmpliniri și nevoi.

Chiar și așa, nu ne putem, desigur, întoarce la petrecerile de pe vremuri. Secolele au trecut și societatea noastră are alte moduri de a-și manifesta bucuria. Cred însă că ar trebui să păstrăm un echilibru între haos și ordine în toate, chiar și în petreceri. În final, cel mai important lucru este să reținem că nu petrecem pentru a ne dizolva în haosul personal, ci pentru a ne bucura unii de alții, împreună.

Imagine: Anselm Feuerbach – „Plato’s Symposium” (1896); Sursa: Wikimedia Commons